

စာရေးကြီး

မဟာသွေ

အခန်း (၁)

ကျွန်တော်သည် ၁၆ နှစ်သားတွင် ဆယ်တန်း အောင်ပါသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အိုင်အေစီနီယာအထိ သင်ဖူးရာ၊ လူပါးဝသဖြင့် စာမေးပွဲ သုံးနှစ်ဆက်၍ ကျသောကြောင့် အိမ်ကကျောင်းနှုတ်ထားခြင်းကို ခံရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤကဲ့သို့ အိမ်မှာ ထားခြင်းသည် လည်း မိဘများ ဖွတ်တက်ခံရသည် နှင့် တူပါသည်။ ။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်သည် အသုံးအဖြုန်း လက်မလျှော့၊ အဆော့တွင် ဘက်မရှိ။ ကမြင်းမိလျှင် သူများ ရှေ့က ချည်းဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မိဘများက ကျွန်တော်အနည်းငယ်မှ ငြိမ်ပါစေတော့ဟု နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ရုံးသို့ အကူစာရေးအဖြစ်ပို့လိုက် ပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော့်မှာ အကူစာရေးဟု ဆိုငြားသော်လည်း လခမှာ တစ်ပြားမှ မရှိခဲ့ပါ။ လခမရသော်လည်း ကိစ္စ မရှိပါ။ အမှုသည် များ ထံမှ ငွေမတောင်းရဲသဖြင့် ဈေးသည် အကြွေးမပေးက လက်ဖက်ရည်ပင် ငတ်ရပါသည်။ ။ အို.... ဘာအားငယ်စရာ ရှိလဲ၊ ကမ္ဘာလဆန်းလျှင် အမြဲတမ်းဖြစ်မပေါ့ဟု ဆင့်ဟိုဒင်း ခွေးမျှော်သလို နေရပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်ထက် စီနီယာ ကျသော အကူစာရေး ၃ဦး ရှိနေသဖြင့်၊ အဘယ်မှာ ပါမင်းနစ် ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်၏ အလုပ်မှာ အမြဲတမ်းစာရေးကြီးများ ခိုင်းသမျှကို လလောင်နှင့်လက် ပေးစားကာ မအားတမ်း အလုပ်လုပ်ရပါသည်။ ။ ရုံစာရေးချင်းသာ ဒီအကောင် အကူစာရေးပဲဟု သိ၍ ၊ အပြင်လူများမှာ မူ

စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် အခန့်စားထိုင်နေသော ကျွန်တော့်အား သူများ နည်းတူ စာရေးကြီးဟု ခေါ်ကြရာ၊ အဟုတ်စာရေးကြီးကဲ့သို့ သွေးကြီးမသွားသော်လည်း ဝမ်းထဲက နည်းနည်းဝမ်းသာမိပါသည်။ ။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ အခြားစာရေးများ နှင့် ကျွန်တော် မတူသော အချက်ရှိပါသည်။ ။ အချို့သော အကူစာရေးတို့ မှာ မိမိတို့ အမြဲတမ်းရရန်အတွက် အလုပ်နှင့် အထက်လူကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးကဲ့သို့ ရိုသေကြလေရာ၊ ကျွန်တော် ခံမယူ အထက်လူကို ထိပ်မခေါက်တတ်သော်လည်း အဆိုပါ စာရေးများကဲ့သို့ ပျာပျာသလဲ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိပါ။ ။ အများအားဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်၍ နေသည် က များ ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းရသော စာရေးကြီးများမှာ မင်းသားချော ထိုးကွင်း ထိုးရသကဲ့သို့၊ မောင်ရယ် ဘရယ်နှင့်ပင် ချောကာ ခိုင်းစေကြရရှာပါသည်။ ။

ဒီစကြိတ်တွင် အရေးပိုင်သည် အချုပ်အချာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူ့ကို စာရေးတွေသာမဟုတ်။ လက်အောက် အရာရှိတွေလည်း ပြားပြားဝပ်အောင် ကြောက်ရပါသည်။ ။ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်စဉ်က အရေးပိုင်မှာ မိုက်ရူးရဲ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ။ အမျိုးနှင့်အတန်းစားလည်း အတော်မြင့်ဟန်တူပါသည်။ ။ အမ်အေ အိုင်စီအက် ဟူသောဂုဏ်နှင့် မလိုက်အောင် ကြမ်းသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အရေးပိုင်ဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် နောင်တော့နောင်တော် အရေးပိုင်များ ထက် ပိုမိုကြောက်ရွံ့ကြဟန် တူပါသည်။ ။ စာရေးများမှာ သူရောက်လာကတည်းက ဘယ်တော့ အလုပ်ပြုတ်မလဲဟု ကျိုးလန့်စာစားသကဲ့သို့ နေထိုင်ကြရပါသည်။ ။ ထစ်ခနဲရှိလျှင်

“မင်းကို ဘာကြောင့်အလုပ်မဖြုတ်ထိုက်ကြောင်း ထုချေရမည်”

ဟု အမှုတွဲလက်နှိပ်စက်တစ်လုံးပြင်ရရှိဖြင့် ထုချေလွှာ တောင်းခံပူး

လေရာ အတောင်းခံရသူမှာ ကလေးကထူ၊ ကြွေးကပူလျက်ရှိသဖြင့် မျက်လုံးပြူး၍ မေ့သွားသောကြောင့် နှာများ ပင် နှပ်၍ ယူရဖူးပါသည်။ ။ တစ်ကြိမ်မှာ လည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် သူ့အခန်းသို့ ဝင်သွားလေရာ သူ့ရှေ့ကျမှ ချောင်းဆိုး လေလယ်မိသဖြင့် အပင်စွအပြင်ဘက်ကပြီးအောင် မလုပ်ခဲ့ရကောင်းလားဟု မျဉ်းလုံးဖြင့် ရိုက်မည် လုပ်ဖူးပါသည်။ ။ သူက ပြူးတူးပြဲတဲ ချောက်ပြီး ကြောက်ရွံ့ဟန်ပေါ်နေလျင်လည်း ငါ့ကိုဘာလို့ ကြောက်တာလဲဟု မာန်မဲလေ့ရှိပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီအရေးပိုင် ငါနဲ့ မတွေ့ပါစေနဲ့ ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ ။

ကျွန်တော် ဆုတောင်းမှာ အချည်းနှီးတည်း။ တစ်နေ့သော် ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းတွင် စာရေး ၄ - ၅ ယောက် အလုပ်ချောင်၍ စကားပိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုနေကြပါသည်။ ။ အမှုသည် တစ်ယောက်မှာ စီးကရက်သောက်ရင်း နားထောင်နေရာ၊ အထက်တန်းစား တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် မည်သူမျှ မတားမြစ်ကြပါ။ ။ အရေးပိုင်သည် သူလည်း ဆေးလိပ်မသောက်၊ အခြားသူ ဆေးလိပ်သောက်သည် မြင်လျှင်လည်း အလွန်စိတ်ဆိုးတတ်ပါသည်။ ။ အမှုသည် ကား ဆေးလိပ်တိုကို ချပြီး ထွက်သွားပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း စကားကောင်းတုန်း ဆေးလိပ်တိုကို သတိမရကြ။ ။ ထိုအတွင်း ပြင်းထန်သော ဘိနပ်သံကို ကြားရလေလျှင် ကျွန်တော်တို့ ထမပြေးသာ၊ အံ့အားသင့်နေစဉ် အရေးပိုင်သည် မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေသော စီးကရက်တိုကို ကောက်ယူလျက် အလွန်ဒေါသထွက်သည့် အမှုအရာနှင့်.....

“ဒါ ဘယ်သူသောက်တာလဲ ဒါဘယ်သူသောက်သလဲ”

ဟု ဆက်ကာ ဆက်ကာ မေးနေပါသည်။ ။ တဖန် စာရေးတစ်ယောက်ဆီကို လက်ညှိုးထိုးလျက်....

“မင်း.... သောက်သလား”

“မသောက်ပါ ဘုရား”

“မင်း.... သောက်သလား”

“မသောက်ပါ ဘုရား”

နှင့် တရားခံမပေါ်သောအခါ၊ အရေးပိုင်မှာ ပြုတင်းဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်တဲ့ ပြီးလျှင် သူ့ပါးစပ်က

“ဂိုး”

ဟု ဆိုလျက် စီးကရက်တိုကို ခြေနှင့်ကန်ထုတ်ရာ၊ စာရေးများ မရယ်ခံပုံပုကလေး နေကြပါသည်။ ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်သာ ဟားတိုက်ပြီး ရယ်မောမိရာ၊ အရေးပိုင်မှာ ကျွန်တော့်အား စောင့်ငဲ့ကြည့်ရှုပြီး ဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဘိနပ်သံ မြည်အောင်နင်းလျက် ထွက်ခွာသွားသော အခါ အားလုံး ရယ်မောကြပါသည်။ ။ ရယ်မောရာက (မင်းအလွန် မိုက်တဲ့ အကောင်) ဟု မာန်ကြပြန်သည်။ ။

“အိုဗျာ.... ရယ်စရာ လုပ်ရင် ရယ်မှာ ပေါ့။ အစက ဆေးလိပ်ဘယ်သူသောက်သလဲနဲ့ ထိုးမယ် ကြိတ်မယ်လုပ်ပြီး၊ သောက်မယ့်သူ မပေါ်တော့ ကျောင်းသားကလေးများ ဆော့သလို ဆေးလိပ်တိုကို ဂိုးရွတ်လိုက်တာ ဘယ်သူပါးစပ်စိနေနိုင်မှာ လဲဗျ။ ဒါထက် စကားမစပ် လူတစ်ယောက်ကို ရယ်မိတာများ ဘယ် ဥပဒေနဲ့ တရားစွဲနိုင်သလဲ”

ဟု ခပ်နောက်နောက် မေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်တော့်အား ဝိုင်း၍ ရယ်မောကြပါသည်။ ။ စာရေးတစ်ယောက်က....

“မင်းတော့ အရေးပိုင်နဲ့ တစ်နေ့နဲ့ တွေ့မယ်”

“အခုတင် တွေ့ပြီးသွားပြီကော”

“ဒီလို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းကို တစ်နေ့နေ့ ရုံးပေါ်က ခွေးကန် သလို ကန်လိမ့်မယ် ပြောတာ”

“ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြီး ကန်မှာ ပေါ့၊ ဒီမယ် ခြေထောက် ဒိုးထိုး”

ထိုအခိုက် ရုံးအပေါ်ထပ်မှ ဘွတ်ဘိနပ်နှင့် ပြေးလွှားသံများ ၊ ဂိန်.... ဂိန်နှင့် ခွေးအော်သံများ ဆူညံစွာကြားရရာ၊ ရုံးပေါ်သို့ တက်လာသော ခွေးကို ဘောလုံးကန်သလို လိုက်ကန်ကျောက်နေခြင်းကို မြင်ရပါသည် ။ အားလုံး မကြည့်ဝံ့ကြ။ ရုံးအောက်ထပ်သို့ ဝင်ပြေးပြီး ရယ်မောနေကြ ပါသည် ။ အသံများ ဆက်လျက် ဗြူးဗြူးဝုန်းဝုန်းဟု ကြားရပြန်ရာ၊ ခွေး ကို လှေကားလိုမဲ့ကန်ချလိုက်ပြီဟု ထင်ရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ၊ အရေးပိုင်သည် ဒေါသကြီးသည့်အလျောက် ခွေးကိုကန်ချရာမှ နောက်ခြေလွှတ်ပြီး သူရော ခွေးပါ လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျလာသည် ကို မြင်ရရာ အားလုံး ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် နေကြရပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ရုံးတစ်ရုံးလုံးရှိ စာရေးများမှာ လက်ဖက်ရည်အချိုကို ရုံးခန်းအတွင်း မှာ ယူသောက်လေ့ ရှိကြပါသည် ။ လက်ဖက်ရည်ပို့သူ ဆိုင်ရှင်၏ သမီးကလေးမှာ လည်း အသက် ၁၄ နှစ် သာသာ ရှိ၍ ၊ လုံးကြီးပေါက်လှ (ဤနေရာတွင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ဆိုလိုပါသ န် ။) ညှိချော မျက်လုံး မျက်ခုံးကောင်း ဖြစ်ပါသည် ။ စာရေးဖျို၊ အို အားလုံးပင် အမျိုးသမီးကလေး ကိုယ်တိုင်လက်ဖက်ရည် ပို့ရှာသောကြောင့် ဝံသာနုစိတ်ထားဖြင့် ထိကပါး တို့ ကဆိတ်နှင့် စိတ်ရွ တိုင်း ပြောင်ချောချော ပြောကြပါသည် ။ ကောင်မလေးကလည်း သနပ် ခါး ပေါင်ဒါတွေလိမ်း၊ အကျူးပါးဝတ်ကာ မျက်နှာထားချို့လှသဖြင့် စာ

ရေးတွေ သွားရည်ယိုစရာ ဖြစ်၍ နေပါသည်။ ။ သူ့မိဘသည် ဘာစိတ်ကူး နှင့် ပြုမူသည် ကို တွေး၍ မရပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အခြားစာရေးလို နောက် ပျာပျာ မလုပ်ပါ။ တစ်ခါ နှစ်ခါ သည် ကောင်မလေး သနပ်ခါးလိမ်းပြီး ငါ့နားက ဖြတ်သွားတယ် ဖက်နမ်းမိလိမ့်မည်ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောမိရာ၊ သေနာကောင်ကြီးဟု ပြုံးဖြဖြ လုပ်ကာ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ။

အရေးပိုင် ခွေးကျကျသောနေ့မှ ၃ရက် မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန် တေ ၁၂၁ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်ပြီး ရုံးခန်းတွင် အိပ်ပျော်နေရာ

“လေးဇီးဘိုင်း လေးဇီးဘိုင်း”

(လူပျင်းကလေး လူပျင်းကလေး)

ဟု သဲ့သဲ့ကြားရသော်လည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ အိပ်မြဲ အိပ်နေစဉ် သန်မာ သော လက်ချောင်းများ သည် ကျွန်တော့်လည်ကုပ်ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ဆွဲ ယူသည် ကို သိရမှာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရာ အရေးပိုင်သည် မျက်နှာထားကြီးဖြင့်....

“မင်းဘာဖြစ်လို့ အိပ်နေတာလဲ၊ ဒါဟာ ရုံးခန်း မသိဘူးလား”

“သိပါတယ် ပျင်းလို့ အိပ်တာ ခင်ဗျာ”

ဟု ခေါင်းအောက် ငုံ့ချလိုက်ရာ သူ့လက်ကြီးဖြင့် လည်ကုပ်ကို ဆွဲ ထားပြီး....

“မအိပ်ရဘူး”

ဆို၍ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ။ ဤနည်းအားဖြင့် ၄၊ ၅ ကြိမ် အရေးပိုင် မိသွားသောအခါ ရိုး၍ သွားပြီးလျှင် အရေးပိုင်သည် ဘာမျှ မာန်မဲပြော

ဆိုခြင်း မပြုတော့ပါ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် နာရီပြန် တစ်ချက်လောက်တွင် အိပ်
ပျော်ပြီးနောက် ကောင်မလေး လက်ဖက်ရည်လာပေးသည် ကို တွေ့ရပါ
သည် ။ ကောင်မလေး၏ အဝတ်အစားများမှာ ခါတိုင်းထက် ပါးလှပ်၍
ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဖောက်ပြန်စေပါသည် ။ ကျွန်တော်သည်
ပါးစပ်ရဲသူဖြစ်သည့်အပြင်၊ လက်လည်း သွက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရာ၊
လူကလည်း ရှင်းသောကြောင့် ကော်ပေါက်တိုးပြီဟု အောက်မေ့ကာ....

“ဟဲ့ ကောင်မလေး နင့်ငါ့ကို ကြိုက်မလား”

ဟု မေးမိပါသည် ။ ကောင်မလေးမှာ

“သေနာကောင်ကြီး”

ဟု ဆိုပြီး ပြုံးဖြဖြလုပ်နေသဖြင့်....

“ငါနင့်ကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောမိပြန်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်၏ စကားမှာ ကောင်မလေးနား
လည်ပါ့မလားဟု တွေးတွယ်မရှိ။ အလွန်ရှင်းပါသည် ။
ကောင်မလေးမှာ ကျွန်တော်က ယခုကဲ့သို့ ချစ်ကြိုက်စကားပြောသည့်
တိုင်အောင် အနားမှ မခွာသေးသဖြင့် သူ၏ လက်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲလို
က်ရာ ငြိမ်နေပါသည် ။ ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲမှာ လည်း ရန်ကုန်စာပို့ကြီး
အူမကလျှောက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းနေသလို ရန်တခုန်ခုန် ဖြစ်၍ နေပါသည် ။
ကျွန်တော့်မှာ စမိလျှင် နောက်မဆုတ်သည့်တိုင်အောင် သူ့အား ကျွန်
တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပွေ့ယူလိုက်ရာ၊ ၎င်း၏ နားနောက်က ကော့ထွက်နေ
သော ဆံထောက်စနှင့် တစ်ရတီခန့်စိန်ဟု နားပွင့်ကလေးမှာ အရောင်
တဝင့်ဝင့်နှင့် များစွာ ပနာရပါသည် ။ ချွေးအနည်းငယ် စို့နေသော နဖူး

ဆံယဉ်စကလေးမှာ ခါတိုင်းထက် ကြည့်ရှု၍ ပိုကောင်းပါသည်။ သူ၏ ပဒုမ္မာပိတ်ပါး အကျ...တွင် တပ်ဆင်ထားသော သတ္တုရွှေကြယ်သီးကလေး မှာ တဝင်းဝင်းနှင့် အရောင်ဟပ်နေရာ၊ ကျွန်တော်ပင် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေမိပါသည်။ ကျွန်တော်လက်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ပုဒ်မ ၄၅၁ ကို ကျူးလွန်လျက် ရှိပါသည်။ ကောင်မလေးသည် ပြုံးလျက်

“စာရေးကြီး ကိုသော်တာရဲ့ လွှတ်ပါတော့”

“မလွှတ်ဘူး ငါ့ကြိုက်တယ် ပြောမှ လွှတ်မယ်”

“ကိုင်း....ကြိုက်ပါပြီတဲ့ ရှင်”

“ကိုင်း ဆိုတာရယ်၊ တဲ့ ဆိုတာရယ် ထည့်မပြောရဘူး”

“ကြိုက်ပါပြီရှင်၊ ကိုင်း.... လွှတ်ပါတော့”

“ဟော....ကိုင်းပါနေပြန်ပြီ....မလွှတ်သေးဘူး”

ဟု တစ်အား ဖက်ညှစ်ထင်သလို ပြုမူနေရာက စိတ်ရိုးတိုးရွာတ ဖြစ်လှသဖြင့်၊ အကြံထုတ်လျက်....

“လာ....လာ....ဟိုချောင်ထဲ သွားရအောင်”

“ဟင့်အင်း....လူကြီးက ညစ်ပတ်မလို့ မလိုက်ချင်ဘူး”

ဟု ဆိုကာ ရုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းပြေးရာ ကျွန်တော့်မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထ၍ အတင်းလိုက်ဖမ်းနေရပါသည်။ ကောင်မလေးကသာ အဟုတ်ပြေးလျှင် ရုံးခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ဖို့ ရှိရာ၊ ဤသို့ မပြေးဘဲ စားပွဲကို လှည့်ပတ်ပြေးနေသဖြင့် သူလဲ ဘာကလိုလိုဟု တွေးဆမိပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လေးတောင်ပြည့် ခန်းသာလယ်တွင် ဘယ်ချောက်

ကာ ညာကဖမ်းလျက် အတော်ပင်ပန်းနေရာက တစ်လှည့်၌ ကျွန်တော်
၏ စားပွဲခုံအောက် ဖြတ်အပြေး

“ကိုင်း....ဘယ်ပြေးမလဲ”

ဟု သူ၏ အကျူးကျောက အစကို အတင်းဆွဲထားလိုက်ရာ သူကလ
ည်း အတင်းရုန်းသောကြောင့်

“အကျူးစုတ်မယ်နော် မိပြီ။ ဘယ်ပြေးမလဲ”

ဟု အသံကျယ်ကျယ် ထွက်အောင် ပြောဆိုမိရာ၊ သန်မာသော
လက်ကြီးတစ်ခုသည် ကျွန်တော်၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားမှ မျက်လုံးကို
ဖွင့်လိုက်သောအခါ တကယ့်အဖြစ်အပျက် မဟုတ်ဘဲ အရေးပိုင်၏
ဘောင်းဘီနောက်မီးအစကို ဆွဲထားမိကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ။ အစ၌
အရေးပိုင်စိတ်ဆိုး၍ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ဆဲပါသေးသည်။ ။ ကျွန်တော်က
လိုက်တမ်း ပြေးတမ်းကစားရပုံ အိပ်မက်မက်၍ ဆွဲမိကြောင်းနှင့်
ပြောပြမှ ၊ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းကို ငိုက်ခနဲနေအောင် ပုတ်ပြီး ထွက်ခွာ
သွားပါသည်။ ။

ရုံးခန်းရှိ အခြားစာရေးများ လည်း အကျိုးအကြောင်းမေးလာသဖြင့်
ကောင်မလေးနှင့် အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ပုံ ဇာတ်လှန်၍ ပြောပြရာ အား
လုံးပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ရယ်ကြပါသည်။ ။ အချို့ကလည်း သော်
တာ သော်တာဟု ခေါ်လျက် အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်ကြပါသေး
သည်။ ။ ကျွန်တော့်မှာ ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ပျင်းရိတတ်သူဖြစ်သဖြင့် တ
စ်ကြောင်း အမြဲတမ်းစာရေးဖြစ်ရန် များစွာ ခဲယဉ်းပါသည်။ ။

သို့ရာတွင် ၊ စိန္တိတမ္ဗိနဿတိ အစိန္တိဘဝိဿတိ။ အနက်ကိုတော့ ကျ
ွန်တော် မသိပါ။ လူများ ဟာ အလုပ်ရချင်လျှင် အလွယ်ကလေး ဆိုသလို
၊ တစ်နေ့သ၌ အရေးပိုင်သည် ကျွန်တော့်အား သူ၏ အခန်းသို့ ခေါ်ယူပါ

သည် ။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ

“အင်း...ငနဲကြီးကဖြင့် သူ့မခန့်လေးစားလုပ်တာနဲ့ ခေါ်ကြိမ်းပြန်ပြီ
ထင်တယ်”

ဟု စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ဝင်သွားရာ အရေးပိုင်မှာ ပြုံးချိုသော
မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်ရှုရင်း....

“သော်တာ မင်းရှေ့ဘတ်စာရေးလုပ်မလား”

“မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို ကြောက်တယ်”

“ငါ့ကို ကြောက်ရအောင် ငါလူမိုက်မို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဒီပြင်စာရေးတွေဆို ခဏခဏ ထုချေလွှာတောင်းတယ်
၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒီလို လုပ်မှာပဲ”

“အို.... ငါ ဘာကိုမှ မလုပ်ဘူး မင်းရှေ့ဘတ်စာရေး လုပ်ရမယ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မဆူရဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နားမလည်လို့
မှားနေရင် ခင်ဗျားသင်ပေးရမယ်”

“ကောင်းပြီ မဆူဘူး။ ယနေ့က စခန့်မယ် ဒီမှာ ခန့်စာ”

ဟု အဆင်သင့်ရေးထားသော ခန့်စာ တစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ပေးပါ
သည် ။

ကျွန်တော့်မှာ အကူစာရေးဘဝမှ ရှေ့ဘတ်စာရေးဘဝသို့ အချောင်
ရရှိသွားပါသည် ။ အမြဲတမ်းစာရေးများ ပင် ထိုနေရာမျိုးကို သရေယိုကြ
ရာ၊ ကျွန်တော့်အား

“မင်း ကော်တာပဲ”

ဟု ပြောကြပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကား ရှေ့ဘတ်စာရေးဖြစ်ပြီဟူ၍ လှိုက်လှဲ ဝမ်းမြောက်ရခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အိပ်နေကျ စားပွဲကုလားထိုင်ပေါ် မအိပ်ရတော့ဘူးလား။ လူကြီးနားကပ်ပြီး နေတဲ့ အလုပ်ဟာ စိတ်ရှုပ် စိတ်ပျက် အလွန်ပျင်းစရာကောင်းသည် ဟု အောက်မေ့ကာ ငါလက်ခံမိတာ မှားလေသလားဟု ပင် တွေးတောမိပါသည်။

အရေးပိုင်သည် ကျွန်တော့်အား ခင်မင်ပုံရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခင်မင်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို တွေးတောသောအခါ မကြောက်မရွံ့ မိုက်ကန်းကန်း လုပ်တတ်ခြင်းကို အရေးပိုင်နှစ်သက်ဟန်တူပါသည်။ မေတ္တာတုံ့လှယ်သည့် သဘောဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ခင်မင်မိပါသည်။ အရေးပိုင်ကား ကျန်းမာရေးလိုက်စား၍ ဘောလုံးအချိန်အခါတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကစား လက်အောက်အရာရှိများ နှင့် စာရေးဟူသမျှကိုလည်း ကစားစေပါသည်။ အချို့စာရေးများမှာ ဘောလုံးကို ၄ - ၅ တောင်လောက်ထက် ပို၍ ပြေးအောင် မကန်နိုင်ဘဲ ရှိကြရာ၊ အချို့မှာ ၅မိနစ် ကစားမိလျှင် ဟောဟဲ...ဟောဟဲ နှင့် မော၍ ဘဲ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရရှာပါသည်။ ကျွန်တော်ကား လူပျိုသိုး သန်သန်မာမာ ဝါသနာအိုး ဖြစ်သဖြင့်၊ ဘောလုံးကို နောက်ခံလူနေရာက ကန်လျှင် စင်တာနီးနီး ရောက်အောင် ကန်နိုင်ပါသည်။

အရေးပိုင်ကား ချိနဲ့ သော စာရေးများအား သူ့ခြေနားက ဘောလုံးကို အလှခိုင်းပါသည်။ စာရေးများမှာ သူ့ကို ကြောက်ကြောက်နှင့် လှကြရာ၊ အားချင်းလည်း မမျှသဖြင့် တဗိုင်းဗိုင်းနှင့် လဲကြရှာသည် ကို အရေးပိုင်သည် အားရပါးရ ရယ်မောနေပါသည်။ ထိုသို့ ကစားရာ ကျွန်တော့်အား လက်ယပ်ခေါ်ရင်း....

“သော်တာ မင်း ငါ့ကို နိုင်အောင်လု”

ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်မှာ အရပ်သူလောက် မမြင့်သော်လည်း ခြေအားမှာ သူထက်သာသဖြင့် ဘောလုံးကို လုနိုင်ရုံမျှမက၊ အရေးပိုင်ပင် ကျွန်တော်၏ ခြေနှင့်ချိတ်၍ လဲသွားသောအခါ ကဗျာကယာထပြီး ကျွန်တော့်ကျောကို ပုတ်ကာ မင်းတော်တယ်ဟု ချီးမွမ်းပါသည်။ ။

ရှေ့ဘတ်စာရေးအလုပ်ကား လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။ အရေးပိုင်မှာ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ် ဟူသကဲ့သို့ ကျွန်တော် အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်သည် ကို ကူညီပြသ၍ ပေးရပါသည်။ ။ ကျွန်တော်၏ အလုပ်ကား အောက်ရုံးက စာဟူသမျှကို အရေးပိုင်ဆီ တင်ပြရခြင်း၊ ရွာသူကြီးများ ၊ မြူနီစပယ်လူကြီးများမှ စ၍ အမှုသည် များ ပါ အရေးပိုင်နှင့် တွေ့လိုသည့်အခါ စီစဉ်ပေးရခြင်း၊ အရေးပိုင်၏ စကားကို မြန်မာလိုပြန်ပေးရခြင်း၊ အောက်ရုံးများ နှင့် ပုလိပ်အမှုတွဲများကို တင်ပြရခြင်း။ အရေးပိုင်တောတက်လျှင် နောက်က ဖဝါးထပ်လိုက်ပါရခြင်း စသည် ဖြင့် အလွန်များ ပြားလှပါသည်။ ။

အရေးပိုင်မှာ ကျွန်တော့်အား ရှေ့ဘတ်စာရေးအလုပ်ကို သင်ပြရသလောက်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အရေးပိုင်အား မြန်မာစကား မြန်မာစာများကို ပြောပြရပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သင်ပြရသောအချိန်၌ မြန်မာစကားကို ဝါကျတစ်ဆက်တည်း မပြောနိုင်သော်လည်း အတော်အတန်တက်၍ နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝမ်းဘဲဥမှဲ့သလား၊ လိမ္မော်သီး ဖွင့်ပေးပါ၊ ရေခဲအလွန်ချမ်းသည်။ ။ ပန်းကန်တွေ ရေချိုးပြီး စားပွဲပေါ်ထိုင်ထားဟူသော အမှားမျိုးကို မကြားရတော့ပါ။ သို့ရာတွင် သူသွားသလား၊ ဘယ်သွားသလဲ စသည် ဖြင့် ပြောကြသည် ကို သူသွားသည် လော၊ ဘယ်သွားသည် လော စသည် ဖြင့် စာသံပါ၍ နေပါသေးသည်။ ။ သူစိတ်ပျက်

သော စကားများကား တိုလီမိုလီ၊ တောက်တိုမယ်ရ၊ ဗူလီနတ်စ၊ ဗရုန်း
သုံးကား၊ ဗရမ်းပတာ၊ ဗလက္ကာယ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့ ၊ ဓာရေးရ၊
ဝါရေးရ၊ ဟဝါ၊ ဟိုဒင်းစသော မြန်မာစကားများ ဖြစ်ပါသည် ။
မြန်မာများ ပင် မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာ မတတ်ကြဟု ပြောမှ ကျေန
ပ်သွားပါသည် ။

* * *